

ρέτας νὰ μὴ ἐπιτοέπωσιν ἐπ' οὐδεμιᾷ προφάσει εἰς τοὺς ὀχληροὺς καὶ τοὺς ἐπαίτας νὰ εἰσέρχωνται εἰς τὴν αὐλὴν· εἶχε μάλιστα θέσῃ εἰς τὴν θύραν δύο μεγαλοσώμους θεράποντας, ὠπλισμένους διὰ ῥάβδων, καὶ ἔχοντας ἐντολὴν νὰ πομακρύνωσι πάντα ῥακενδύτην καὶ ἐπαίτην τῶν πέριξ. Οὕτω βέβαιος ὅτι δὲν θὰ ἐνοχληθῶσιν οἱ προσκεκλημένοι παρεδόθησαν εἰς τὴν δικασκίδασι.

Τὴν αὐτὴν ἐσπέραν οἱ μάχοι, παραθέσαντες τὰ δῶρα αὐτῶν εἰς τοὺς πόδας τοῦ παιδίου Ἰησοῦ, ἐπανήρχοντο ἐκ Βηθλεὲμ. Διερχόμενοι δὲ διὰ τοῦ δάσους ἀνεγνώρισαν τὸ χωρίον, ὅπου εἶχον κοιμηθῇ, εἶδον τὸ μέγαρον κατὰ φῶτον, καὶ ὁ Τισσαφέρνης εἶπεν εἰς τὸν Φαρνάβαζον :

— Εἶμαι περιέργος νὰ μάθω ἐὰν ὁ ἄνθρωπός μας δὲν κατεσχάσῃ τὸν μικρὸν αὐλὸν σου καὶ ἐὰν ἀφότου ἔγεινε πλούσιος, ἐτήρησε τὴν ὑπόσχεσίν σου, νὰ εἶναι καλὸς πρὸς τοὺς πτωχοὺς.

— Ἄς ἴδωμεν, ὑπέλαβε λακωνικῶς ὁ Φαρνάβαζος.

Μεταμφιεσθέντες εἰς ἐπαίτας ἀντικατέστησαν τὰς λαμπράς αὐτῶν ἐνδυμασίας διὰ ῥακῶν καὶ παρουσιάσθησαν εἰς τὴν θύραν τοῦ μεγάρου, ζητοῦντες φιλοξενίαν διὰ τὴν νύκτα, ἀλλὰ τοὺς ἐδέχθησαν κακίστα· ἐπειδὴ δὲ ἐπέμενον, θορυβοῦντες μεγάλως, ὁ Μανασσῆς προέβαλε τὴν κεφαλὴν ἐκ τοῦ παραθύρου καὶ ἰδὼν τοὺς ἐπαίτας διέταξε νὰ πολυώσωσιν ἐναντίον των τοὺς κύνας, ὥστε οὗτοι ἐτράπησαν εἰς φυγὴν, χωρὶς νὰ κατορθώσωσι νὰ παλλάξωσι πάσης βλάβης τὰς κνήμας των.

— Τὸ ὑπέθετον! ἀνέκραξε βλασφημῶν ὁ Τισσαφέρνης, τὸν ὅποιον οἱ κύνες εἶχον δαγκάσῃ εἰς τὸ γαστροκνήμιον.

— Πολὺ καλὰ! ὑπέλαβεν ὁ Δαρεῖος, θὰ μᾶς τὸ πληρώσῃ! Θὰ μάθῃ τί σημαίνει ἡ ἐκδίκησις τῶν τριῶν μάγων!...

Ἐν τούτοις οἱ συνδαιτυμόνες ἐξηκολούθουν εὐωχούμενοι ἐν εὐθυμίᾳ. Εἶχεν ἔλθῃ ἡ σειρά τῶν ἐπιδορπειῶν, καὶ ὁ Μανασσῆς, κρατῶν μάχαιραν, ἐτοιμάζετο νὰ κόψῃ ὑπερμεγέθη πλακοῦντα, ὅτε ἠκούσθη εἰς τὴν αὐλὴν κρότος ἀμάξης συρομένης ὑπὸ τεσσάρων γαυριῶντων ἵππων χρυσοφαλάρων. Ὁ Μανασσῆς παρετήρησε καὶ πάλιν ἐκ τοῦ παραθύρου, ἰδὼν δὲ ὅτι προσήρχοντο ἀκόμῃ εὐγενεῖς προσκεκλημένοι, διέταξε νὰ τοὺς ὀδηγήσωσιν ἐπάνω ἐν σπουδῇ. Αὐτὸς ὁ ἴδιος, κρατῶν λαμπάδα, ἔδραμε πρὸς ὑποδοχὴν των μέχρι τῆς θύρας τῆς αἰθούρας. Τότε εἶδον εἰσερχομένους τοὺς τρεῖς μάγους πομπωδῶς, ἐστειμένους τὴν κεφαλὴν καὶ περιβεβλημένους πορφύραν καὶ πολυτίμους λίθους. Ὁ Μανασσῆς ἀνεγνώρισε τοὺς παλαιούς του ξένους, ἀλλ' ἐκρατήθη μετὰ πολλὰς δὲ ὑποκλίσεις καὶ χαιρετισμούς τοὺς παρεκάλεσε νὰ μετασχηματίζῃ τῆς τραπέζης.

— Εὐχαριστοῦμεν! εἶπεν ὁ Φαρνάβαζος

ἀποτόμως· ἡμεῖς δὲν τρώγομεν εἰς οἶκον ἀνθρώπων, ὅστις δέχεται τὸσον κακῶς τοὺς πτωχοὺς.

— Σᾶς συγχαίρω διὰ τὸν τρόπον μετὰ τὸν ὅποιον κρατεῖς τὰς ὑποσχέσεις σου! ἀνέκραξεν ὁ Δαρεῖος διὰ τῆς ἰσχυρᾶς του φωνῆς.

— Ἄ! ἀπολύεις τοὺς σκύλους σου κατὰ τῶν ἐπαίτων! προσεθῆκεν ὁ Τισσαφέρνης, ψάυων τὴν κνήμην του. Περίμενε, καὶ θὰ σοὶ παίξω ἓνα σκοπὸν, τὸν ὅποιον δὲν ἤκουσες ἀκόμῃ.

Καὶ ἀναστὰς ἐκ τοῦ θυλακίου του μικρὸν αὐλὸν, ὁμοιον πρὸς τὸν δωρηθέντα εἰς τὸν Μανασσῆν, ἐσύριξε τρομερῶς. Ἐν ῥοπῇ ὀφθαλμοῦ, τράπεζα, συνδαιτυμόνες καὶ μέγαρον ἐξηφανίσθησαν, ὁ δὲ ὑλοτόμος ἐπανευρέθη, μόνος καὶ γυμνὸς εἰς τὸ ἄκρον τοῦ δάσους, ἐὼπιον τῆς ἐτοιμορόπου καλύβης του μετὰ τῆς γυναικὸς καὶ τῶν ῥακενδύτων τέκνων του.

— Εὐτυχῶς μοὺ μένει ὁ αὐλός! διελόγησθη.

Ἀλλὰ μάτην ἀνεσχάλευσε τὰ διάτρητα θυλάκιά του. Τὸ περίαπτον εἶχεν ἐξαφανισθῇ μετὰ τῶν τριῶν μάγων.

Ἀπὸ τῆς ἐποχῆς ἐκείνης ἐπεκράτησε συνήθεια, ὅταν κόπτωσι τὴν βασιλύπηττα, νὰ φῶσιν τὸ μερίδιον τῶν πτωχῶν.

Εἰ Φιλιππουπόλει

ΔΑΜΠΡΟΣ ΕΝΤΑΛΗΣ

ΔΕΚΑ ΣΚΕΨΕΙΣ

Λεύγας τινὰς μακρὰν τῶν Παρισίων, ὁ σιδηρόδρομος διέρχεται διὰ μέσου νεκροταφείου. Ἐπὶ τῇ θέρᾳ τῶν κυπαρίσσεων καὶ τῶν λευκῶν μνημείων τῶν παρερχομένων μετ' ἀστραπιαίας ταχύτητος εἰς τὰ δύο τῆς ὁδοῦ ἄκρα, ἐρωτᾷ τις ἑαυτὸν : Πρὸς τί τοιαῦτα ταχύτης διὰ νὰ καταλήξῃ τις ἐκεῖ;

Λέγομεν συνήθως εἰς τοὺς ἀνθρώπους διὰ νὰ τοὺς παρηγορήσωμεν : «Τὰ πάντα παρέρχονται, τὰ πάντα μεταβάλλονται», ἐνῶ οἱ πλεῖστοι ἐξ αὐτῶν εἶνε μελαγχολικοὶ ἀκριδῶς διὰ τοῦτο, διότι τὰ πάντα παρέρχονται, τὰ πάντα μεταβάλλονται.

Ὅποια θέλησις ἀπαιτεῖται παρὰ τῷ εὐφυῇ ἀνθρώπῳ ὅπως στερηθῇ τῆς ἡδονῆς καυστικοῦ ἀστεϊσμοῦ! Λέγεται ὅτι ὁ Ρακίνας, κατὰ τοὺς χρόνους τῆς πνευματικῆς του ἀκμῆς, ἔδακνε τὰ χεῖλη μέχρις ἀφαιμάξεως ὁσάκις ἤθελε νὰ συγκρατήσῃ καυστικὴν τινα εὐφυϊολογίαν.

Δὲν σὰς φαίνεται ὅτι ὁ σκοτεινὸς καὶ συννεφώδης καιρὸς ἀπομακρύνει ἡμᾶς ἐτι περισσότερον ἀπὸ τὰ μακρὰν ζῶντα ἀγαπητὰ πρόσωπα, ἐνῶ ὁ ἥλιος πλησιάζει ἡμᾶς ὀλίγον πρὸς αὐτὰ;

Μὴ ὁμιλῇτε ποτὲ περὶ τῶν χρημάτων σας· ἄλλως ὁ κόσμος θὰ ὑποθέσῃ ὅτι δὲν ὑπῆρξατε πάντοτε πλούσιος.

Τίς ἡ διαφορὰ μεταξὺ φιλίας καὶ ἔρω-

τος; Ἡ φιλία τρέφεται διὰ τῶν εἰσοδημάτων, ὁ ἔρως τρώγει καὶ τὰ κεφάλαια.

Μόνον μετὰ τὰς καθῶς πρέπει γυναῖκας ὑπάρχει ἀρχή, διότι μετὰ τὸς ἀλλας ἀρχίζει τις πάντοτε ἀπὸ τοῦ τέλους.

Ἡ ἀνάμνησις ἔχει τοῦτο τὸ καλόν : ὅτι μόνον τὸ μεῖδιμα τῶν ἀγαπητῶν προσώπων διατηρεῖ.

Ἐφ' ἡμερὶδες καλοῦνται οἱ σιδηρόδρομοι τοῦ ψεύδους.

Λέγεται ὅτι ὑπῆρξεν ἐποχὴ κατὰ τὴν ὁποῖαν τὰ ζῶα ὠμίλουν· σήμερον γράφουν.

ΑΛΦΟΝΣΟΥ ΔΩΔΕ

ΝΟΥΜΑΣ ΡΟΥΜΕΣΤΑΝ

(συνέχεια)

Εἶνε εὐτυχές, φιλότητ μου, ὅτι οὔτε σὲ οὔτε ἐμὲ δὲν κατέλαβεν ἡ ἀσθένεια τοῦ ἀτυχοῦς ἀδελφοῦ μου, ὃν μόλις ἐγνώρισα καὶ ὃν ἐπανευρίσκω ἐνταῦθα ἐπὶ τῶν μορφῶν ἄλλων, μετὰ τὰ μεμαρμένα χαρακτηριστικὰ, τὴν ἀποτεθαρρημένην ἔκφρασιν.

«Δὲν ἔρχονται εἰς Ἀρβιλλιάρ ἢ οἱ ἐν ἀναρρώσει ὡς ἐγὼ καὶ ἐκεῖνοι, περὶ ὧν ἀπέπτυ πλεόν πᾶσα ἐλπίς σωτηρίας.

«Κατέχομεν δύο μόνον δωμάτια ἐν τῷ ξενοδοχείῳ «*Αἱ Δελφίρειαι ἄλπει*», ἐξ ὧν εἶνε καταφανὲς ὅλη ἡ μεγαλοπρεπὴς παιδιὰ εἰς τὰ ὑψηλὰ καὶ κατὰ φύτα βουνὰ, ἅτινα δυστυχῶς δὲν ἔχω τὴν εὐκαιρίαν νὰ θαυμάσω, τὴν μὲν ἡμέραν περιπλανωμένη ἐν τῷ ἀπεράντῳ ἄλσει, τὴν δὲ νύκτα διασκεδάζουσα μετὰ τῶν λοιπῶν ἐν τῇ αἰθούσῃ. Ἡ διασκεδαστικωτέρα ὥρα εἶνε ἡ ὥρα τῶν ἀρίστων καὶ ἀναχωρήσεων. Περικυκλοῦσι τὰς ἀμάξας, ἀνταλλάσσουν χαιρετισμούς, χειραψίαν μετὰ τῶν ἀναχωρούντων, ἀσπάζονται ἀκόμῃ πρόσωπα, ἅτινα μόλις γνωρίζουσι, ἀνυψοῦσι τὰ βινόμακτρα εἰς τὸν ἀέρα, εἴτα ἡ βαρεῖα ὀδοιπορικὴ ἀμαξία, πλήρης καὶ ταλαντευομένη, ἐξαφανίζεται βαθμυδὸν διὰ τῶν στενῶν ὁδῶν, ἀπάγουσα μακρὰν τὰ ὀνόματα, τὰς μορφὰς ἐκείνας, αἵτινες ἀπετέλεσαν ἐπ' ὀλίγον μέρος κοινῆς ζωῆς, τὰς μέχρι χθὲς ἀγνώστους, καὶ ἃς αὖριον θελεῖ κλυφεῖ ἡ λήθη.

Τὸ περιεργότερον εἶνε ὁ μετὰ τὸ λουτρὸν περίπατος, ἐγὼ, ἡ ὁποία δὲν κάμνω λουτρά εἶμαι ἀπηλλαγμένη αὐτοῦ· μένω ὁμῶς ἐπὶ ἡμίσειαν ὥραν ὑπὸ τὰς φυλῶρας τοῦ ἄλλους, παρατηροῦσα ὅλους αὐτοὺς πηγαιονερχομένους μετὰ βῆμα τακτικόν, μετὰ ὕψος ἀφηρημένον, συναντωμένους ἀνὰ πᾶσαν στιγμὴν χωρὶς οὐδὲ λέξιν νὰ προφέρωσι. Εἰς τὴν ἀρχὴν τῆς δεινδροστοιχίας ἵστανται, κλείουσι τὸ ἀλεξήλιόν των, ἀνεγείρουσι τὸ ἐπανωφόριόν των πρὸς προφύλαξιν ἀπὸ τοῦ ἀέρος, παρατηροῦσι τὸ ὥρολόγιόν των, καὶ ἀρχίζουν, ἐν, δύο, μετὰ

τεταμέναι τὰς κνήμας, τοὺς βραχίονας πρὸ τοῦ στήθους, ἐν, δύο, μέχρι τοῦ τέλους τῆς δένδρστοιχίας. Τότε ἴστανται, ἀνυψοῦσι τρεῖς τοὺς βραχίονας, ὥσει ἐκράτουν ἀλτήρας, καὶ εἴτα ἐπιστρέφουσι μὲ τὸ αὐτὸ βῆμα, ἀνυψοῦσι τοὺς βραχίονας, καὶ ἐξακολουθοῦσι τὸ αὐτὸ δεκαπεντάκις.

6 Αὐγούστου.

«Εἶνε λοιπὸν ἀληθές, ὅτι θὰ μᾶς ἐπισκεφθῇ ὁ Νουμᾶς. ὦ! πόσον χαίρω! Ὁ φίλτατός μοι Νουμᾶς! Εὐχαριστοῦμαι τόσον πολὺ μετ' αὐτοῦ, τόσῳ ζωηροῦ, τόσῳ φαιδροῦ. Καὶ ἡ μήτηρ χαίρει παραπολύ, ὅτι θὰ δεχθῇ τὸν ἀγαπητὸν Νουμᾶν. Προσελθοῦσα μάλιστα εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ ξενοδοχείου, παρήγγειλε νὰ κρατήσωσιν ἐν ἰδιαιτέρον διαμέρισμα διὰ τὸν γαμβρόν της, τὸν ὑπουργόν, ὅπερ μέχρι τοῦδε ἀπεκρῦπτομεν.

— Πῶς! κυρία μου, εἰσθε . . . πενθερά τοῦ . . .

— Μάλιστα.

— Ἡ πλατεία τοῦ ξενοδοχείου μορφή ἤλλαξε παρעוּתֵּי חַרוֹאֵן. Μάτην ἀπὸ τῆς ἡμέρας τῆς ἀφίξεώς μας ἐζητοῦμεν ἐν περιπλέον κηροπήγιον διὰ τὸ δωμάτιόν μου, ἥδη παρעוּתֵּי עֵירוֹמֵן πέντε ἐπὶ τῆς θερμάστρας.

XI

ΜΙΑ ΠΟΛΙΣ ΔΟΥΤΡΩΝ

(Συνέχεια)

Τὴν πρωῒαν, καθ' ἣν ἡ «Ἐφημερίς τῶν Δουτρῶν» ἀνήγγειλεν, ὅτι ἡ αὐτοῦ ἐξοχότης ὁ ὑπουργὸς τῆς Δημοσίας Ἐκπαιδεύσεως μετὰ τοῦ ἀκολουθοῦ Βομπάρ καὶ τῆς ἀκολουθίας των, θὰ κατέλυνον εἰς τὸ ξενοδοχεῖον καὶ Δελφίνεαι «Ἀλπεις» μεγίστη ἐπεκράτησε ταραχὴ ἐν ταῖς πέριξ ξενοδοχείοις.

Ὅλα ταῦτα εἶχον τὴν τιμὴν νὰ δεχθῶσι τὴν αὐτὴν ἐποχὴν ἀρχιεπισκόπους, βουλευτάς, κλπ. Ἀλλ' ὅλων τούτων τὰ ὀνόματα ἐξηφανίσθησαν, ἐχάθησαν κατεκαλυφθησάν ὑπὸ τοῦ κύματος τῆς δόξης, τῆς πανταχοῦ παρακολουθοῦσης τὸν Νουμᾶ Ρουμεστάν. Ὑπῆρξε τὸ ἀντικείμενον τῶν συνομιλιῶν πάντων. Ὑπὸ τὴν παραμικρὰν πρόφασιν ἐδράττοντο τῆς εὐκαιρίας νὰ εἰσέλθωσιν εἰς τὰς «Δελφινεῖους» «Ἀλπεις» νὰ διέλθωσι πρὸ τοῦ ἰσογαίου δωματίου, ὅπως ἴδωσι τὸν Νουμᾶν, γευματίζοντα μετὰ τῶν ἡμῶν καὶ τοῦ ἀκολουθοῦ του.

Ἡ περικαλλὴς μορφή τοῦ Ἱπουργοῦ, οἱ γλυκεῖς τρόποι τοῦ κατέκτησαν ὅλην τὴν συμπάθειαν. Ὁ Νομάρχης ἦλθεν ἐν στολῇ νὰ προσφέρῃ τὰ σέβη τοῦ εἰς αὐτόν. Ὁ Ἀββᾶς τῆς «Γκραντ - Σαρτραίξ» τῷ ἐπεμψε μεγαλοπρεπῶς ἐν κιβώτιον ἐκ τοῦ ποτοῦ του, ἀρίστης ποιότητος.

Τέλος ὁ ἐπαρχὸς τῆς Σαμπερῦ ἦλθεν ὅπως ζητήσῃ τὰς ἀναγκαίας ὁδηγίας διὰ τὴν τελετὴν τοῦ θεμελίου λίθου τῆς οἰκοδομῆσεως τοῦ λυκείου, καθ' ἣν ὁ Νουμᾶς θὰ ἐξεφωνεῖ λόγον περὶ τροποποιήσεως τῶν ἀρχῶν τοῦ Πανεπιστημίου. Ἀλλ' ὁ ὑπουρ-

γὸς ἐδήλωσεν, ὅτι εἶχεν ἀνάγκην ὀλίγης ἀναπαύσεως μετὰ τοσούτους κόπους, καὶ ὅτι ἐν τῷ μεταξύ θὰ συνέταττεν ἀνετώτερον τὸν τόσῳ σπουδαῖον λόγον του. Ὁ λίθος ἐν τούτοις περιέμεινε δύο ὁλοκλήρους μῆνας καὶ ἴσως περιμένει ἀκόμη τὴν εὐδοκίαν τοῦ ἐπιφανοῦς ῥήτορος.

Τὸ πραγματικὸν ὁμῶς αἶτιον τῆς ἐν Ἀρβιλλάρ διαμονῆς τοῦ Ρουμεστάν οὐδὲν ἦτο ἡ ἀνάγκη ἀναπαύσεως εἰς τὸν παράφορον αὐτοῦ χαρακτήρα, ἐφ' οὗ ὁ χρόνος καὶ ἡ περιστάσις εἶχον τὴν αὐτὴν οἶαν καὶ ἡ ὑγρασία ἐπὶ τοῦ φωσφόρου ἐπιδρασιν, ἀλλ' ἡ παρουσία τῆς Ἀλίκης Βασσελλερῦ, παρὰ τῇ ὁποίᾳ δυστυχῶς τὰ διαβήματά του δὲν εἶχον πολὺ προχωρήσει.

Συνηντήθησαν εὐθὺς ἅμα τῇ ἀφίξει τοῦ ἐν τῷ κήπῳ τοῦ ξενοδοχείου. Ἀπέδειξε μεγάλην ἐκπληξιν ἰδοῦσα αὐτόν, ὥσει οὐδὲν εἶχεν ἀναγνῶσει τὴν αὐτὴν πρωῒαν τὴν πομπώδη ἀγγελίαν τῆς «Ἐφημερίδος τῶν Δουτρῶν» οὐδὲ τὴν παραμικρὰν ποτε ιδέαν ἔσχε περὶ τῆς ἀφίξεως αὐτοῦ.

— Σεῖς, ἐδῶ;

Ἐκεῖνος δ' ἀπάντησε μὲ τὸ ἐπιβλητικὸν ἐκεῖνο αὐπουργικὸν ὄφρος:

— Ἦλθον νὰ ἴδω τὴν γυναικὶ καὶ δέλφιν μου.

Καὶ αὐτὸς δ' ἐξέφρασε τὴν ἐκπληξιν του, εὐρὼν εἰσέτι τὴν δεσποινίδα Βασσελλερῦ εἰς Ἀρβιλλάρ.

— Μπα! πρέπει νὰ περιποιηθῶ τὴν ὑγείαν μου, ἀφοῦ ὁ Καδαλλιάκ διατείνεται, ὅτι ἔχω τὴν φωνὴν τόσῳ ἀσθενῇ.

Εὐθὺς δ' ἀπὸ τῆς ἀφίξεως τοῦ Νουμᾶ ἐν Ἀρβιλλάρ μετέβαλε ζωὴν. Ἀπέφευγε πλέον τὰς παιδιάς, καὶ ἤρχισε νὰ προτείνῃ καὶ διοργανίξῃ ἑορτάς, ἐκδρομάς, γεύματα κλπ. Καθ' ἐκάστην ἐπανελαμβάνοντο τὰ αὐτὰ καὶ ἡ Ἀλίκη ἐφαίνετο ἀκούραστος. Οὐδὲ τὴν νύκτα τοῦλάχιστον ἠσύχαζεν, οὐδὲ τοῖς ἐπῆρχετο ὁ μακρὸς μετὰ τὰς ἐκδρομάς καὶ ἑορτάς ὕπνος. Καθ' ὅλην τὴν νύκτα μέχρι πρωῒας ἠκούοντο συνεχεῖς ἐν τῷ δωματίῳ τῶν κυριῶν Βασσελλερῦ γέλωτες, ᾄσματα, αἱ ἐν προκεχωρηκυῖᾳ ὥρᾳ ἀναβίβαζόμεναι τροφαί, αἱ διὰ τὸν βακαράν μεταφερόμεναι ἀπὸ τοῦ ἐνὸς εἰς τὸ ἄλλο μέρος τράπεζαι. καὶ πάντα ταῦτα ἄνωθεν τῆς κεφαλῆς τοῦ ὑπουργοῦ, τοῦ ὁποίου τὰ δωμάτια ἦσαν ἀκριβῶς κάτωθεν τῶν Βασσελλερῦ.

Ἐπανειλημμένως ἔκαμε παραστάσεις ὁ Νουμᾶς εἰς τὴν ξενοδόχον, εὐρισκομένην εἰς δίλημμα, τὸ μὲν νὰ εὐχαριστήσῃ τὴν Α. Ἐξοχότητα, τὸ δὲ φοβούμενη μὴ δυσχεραστήσῃ τόσῳ ἐπωφελεῖς πελάτιδας.

Ὅλας τὰς νύκτας ταύτας ὁ Ρουμεστάν διήρχετο ἐν πυρετώδει ἀϋπνίᾳ, ἐνῶ ἐν τῷ νῷ του ἐκλυδωνίζοντο διάφοροι σκέψεις. Κάλιστα θὰ ἠδύνατο νὰ χρησιμοποίησῃ τὰς ὥρας τοῦ ταύτας συντάττων τὸν λόγον διὰ τὸν θεμέλιον λίθον, ἀλλ' ἦτο πολὺ τεταραγμένος, εἰς ἄκρον ὠργισμένος

καὶ μόλις συγκρατούμενος ν' ἀνέλθῃ εἰς τὸ ἄνω πάτωμα καὶ ἐκδιώξῃ διὰ λακτισμάτων ὅλους ἐκείνους, οἵτινες ἐτάραττον τὴν ἡσυχίαν του, καὶ συλλάβῃ ἀπὸ τοῦ λαιμοῦ, τοῦ ἀπαλοῦ ἐκείνου λαιμοῦ τρυγῶνος, τὴν μικρὰν ἐκείνην κακοῦργον, λέγων αὐτῇ:

«Θα παύσετε ἐπὶ τέλους νὰ μὲ κλίνετε νὰ ὑποφέρω;»

Ὅπως καθησυχάζῃ, ἀποδιώξῃ τὰς ιδέας ταύτας, καὶ ἄλλας ζωηροτέρας ἐτι, ἐτι θλιβερωτέρας, ἤναπτε τὸ κηρίον του, καὶ καλῶν τὸν Βομπάρ, κοιμώμενον ἐν τῷ παρακειμένῳ δωματίῳ, τὸν ἐμπιστόν του, τὴν ἡγῶν του, τῷ ὠμίλει περὶ τῆς μικρᾶς Βασσελλερῦ. Καὶ τότε ἤρχισεν ἐκεῖνος νὰ τῷ διηγῆται διαφόρους ἄλλας ἱστορίας καὶ βαθμηδὸν τὸν καθησύχαζε. Τέλος δ' ἀφοῦ ὁ Ρουμεστάν διὰ τῆς φωνῆς του καὶ τῶν σημμάτων ἐξεδήλου τὴν καταφανῆ ἀδυναμίαν τῆς βαρέως τετρωμένης καρδίας του, ἔσβυνε τὸ κηρίον του, λέγων: «Ἀς δοκιμάσωμεν νὰ κοιμηθῶμεν ὀλίγον. . . Ἐμπρός. . .» Τῆς στιγμῆς δὲ ταύτης, καθ' ἣν τὸ σκότος ἐπεκράτει, ἐπωφελοῦμενος ὁ Βομπάρ τῷ ἔλεγε πρὶν ἢ ἀποχωρήσῃ:

— Ἐγώ, ἂν ἤμουν εἰς τὴν θέσιν σας, ζεύρω τί θὰ ἔκαμνα. . .

— Τί;

— Θὰ τὴν ἔκαμνα τὴν ἐπιθυμίαν της. Θὰ τὴν εἰσῆγον εἰς τὴν Ὀπεραν.

— Ποτέ!

Καὶ βιαίως ἐχώνετο ἐντὸς τῶν κλινωσκεπασμάτων, ὅπως μὴ ἀκούσῃ τοὺς ἄνωθεν τοῦ θορύβους.

Δεῖλιν τινά, κατὰ τὴν ὥραν τῆς μουσικῆς, ἐνῶ πάντες περιεπάτουν πλησίον τῆς μουσικῆς, ὁ Ρουμεστάν, ὅπως ἀποφυγῇ τὴν δεσποινίδα Βασσελλερῦ, ἣν εἶδεν ἐρχομένην ἐν ἐξαισίᾳ κυανῇ ἐνδυμασίᾳ, εἰσῆλθεν εἰς ἑρημὸν τινα δένδρστοιχίαν καὶ καθίσας εἰς τι θρανίον κατελήφθη ὑπὸ τῶν συνήθων σκέψεών του, ἐνῶ διὰ τοῦ ἄκρου τοῦ ἀλεξηλίου του ἐχάραττε τὴν ἄμμον. Αἴφνης σκιά τις, ἐπισκίασασα πρὸ αὐτοῦ τὸν ἥλιον, τὸν ἔκαμε νὰ ὑψώσῃ τοὺς ὀφθαλμούς. Ἦτο ὁ Βουσερῶ, ὁ ἐπιφανὴς ἱατρός, ὃν πρὸ πολλοῦ ἐγνώριζεν, ὠχρότατος, σύρων τοὺς πόδας. Ἐκάθισε πλησίον του καὶ ἤρξαντο συνομιλοῦντες.

— Εἰσθε λοιπὸν ἀσθενής, ἱατρεῖ;

— Πολὺ ἀσθενής, ἀπάντησεν ἐκεῖνος. . . Μία ἀσθένεια κληρονομικὴ. . . μία ὑπερτροφία τῆς καρδίας. Ἡ μήτηρ μου, αἱ ἀδελφαί μου ἀπέθανον ἐκ τῆς αὐτῆς ἀσθενείας. . . Μὲ τὴν ἐξαίρεσιν, ὅτι ἐγὼ θὰ ζήσω πολὺ ὀλιγώτερον ἢ ὅσον ἐκεῖναι ἔζησαν καὶ τοῦτο ἕνεκα τοῦ κατηραμένου ἐπαγγέλματός μου, μόλις θὰ ζήσω ἐν ἔτος, τὸ πολὺ πολὺ δύο.

Εἰς τὸν ἐξοχον τοῦτον σοφόν, ὅστις ἦν γνωστότατος διὰ τὸ διαγνωστικὸν του, ὁμιλοῦντα ἥδη μετὰ τῆς ἡρέμου ἐκείνης θετικότητος περὶ τοῦ ἑαυτοῦ τέλους, οὐδὲν ἠδυνήθη ν' ἀντεῖπῃ ὁ Νουμᾶς, σκεφθεὶς

μόνον, ὅτι ἰδοὺ ὑπῆρχον καὶ θλίψεις σπουδαιότεραι τῶν ἰδικῶν του.

Ὁ Βουσερὼ ἐξηκολούθησε, χωρὶς καὶ ν' ἀτενίσῃ τὸν Νουμᾶν, μὲ ἀπλανὲς τὸ ὄμμα :

« Ἡμεῖς τοὺς ἰατροὺς μᾶς νομίζουν ὅτι οὐδὲν αἰσθανόμεθα, ὅτι δὲν φροντίζομεν ἢ μόνον περὶ τῆς ἀσθενείας καὶ οὐδέποτε περὶ τοῦ ἀνθρώπινου καὶ πάσχοντος ὄντος. Πλανῶνται οἰκτρῶς . . . Εἰδὼν ποτε τὸν διδάσκαλόν μου Δουπιτρέν, ὃν πάντες ἐθεώρουν σκληρότατον, νὰ χύσῃ θερμὰ δάκρυα πρὸ τινος μικροῦ παιδίου, πάσχοντος ἐκ διφθερίτιδος, ὅπερ παρεπονείτο πικρῶς διότι ἐμελλε ν' ἀποθάνῃ . . . Καὶ αἱ ἀπελπιστικαὶ κραυγαὶ τῶν μητέρων «Τὸ παιδί μου! Σώσατε τὸ παιδί μου!» αἱ ἐκφράσεις αὗται τῆς ἀπελπίσεως καταθλίβουσι τὴν καρδίαν μας, ὑποθέσατε λοιπὸν τί θὰ συμβῇ ὅταν τις μάλιστα πάσχῃ καὶ ἀπὸ τὴν καρδίαν! . . . Οἱ ἀσθενεῖς, αὐτοὶ καὶ μόνοι, μ' ἐφόνευσαν. Ἀποθνήσκω ἕνεκα τῶν παθημάτων τῶν ἄλλων.

— Ἀλλὰ ἐνόμιζον, ὅτι δὲν ἐπεσκέπτεσθε πλέον οὐδένα ἀσθενῆ, εἶπεν ὁ ὑπουργός.

— «ὦ! ὄχι πλέον, οὐδένα. Ἡμπορῶ
(ἔπεται συνέχεια)

ΠΑΛΑΙΟΓΡΑΦΙΚΑ

Ἀσιατικὰ αὐτόγραφα. — Ὁ Ἀστυκὸς Κώδικς τῶν Ἀράδων. — Ἡ προκήρυξις τοῦ Μωάμεθ.

Ἀπὸ τινων ἐτῶν ἐν αὐτῇ τῇ Εὐρώπῃ καταβάλλεται πολλὴ καὶ μεγάλη ἐπιμέλεια καὶ προσπάθεια πρὸς ἐρευναν καὶ συλλογὴν αὐτογράφων, ἅτινα ποῦ μὲν ἀπλοῦνται ἁδρῶς, ποῦ δὲ προσαρτῶνται εἰς δημῶδεις ἱστορίας πρὸς τέρψιν τοῦ δημοσίου.

Τινὰ τῶν αὐτογράφων τούτων εἰσὶν ὅλως ἐπιφανῶν ἀνδρῶν καὶ τινὰ ἀνθρώπων μὴ ἔχοντων τόσην ἀξίαν, ὥστε ἡ γραφὴ αὐτῶν νὰ παραδοθῇ εἰς τὴν ἀθανασίαν τὴν σχετικὴν, ἥς δύνανται ν' ἀξιοθῶσι πάντες.

Οὐδεὶς δὲ μέχρι τοῦδε τῶν Ἀσιανολόγων τῶν ἀσχολουμένων εἰς τὰς ἀσιατικὰς παλαιογραφικὰς μελέτας ἐπραγματεύθη ἐν ἰδιαιτέρῃ πραγματείᾳ καὶ περὶ τῶν ἀσιατικῶν τούτων αὐτογράφων τῶν ἀνεκτιμητῶν τούτων κειμηλίων τοῦ Ἰσλαμισμοῦ.

Ἐσχάτως δὲ τὰς διατριβὰς ποιούμενος ἐν Δαμασκῷ μετὰ τὴν ἐκ Παλμύρας ἐκδρομὴν μου εἰς ἐπίσκεψιν τῶν ἐν αὐτῇ ἀρχαιοτήτων μετὰ ἄλλων πολλῶν ἀνέυρων ἐν τῇ μονῇ τῶν Δερβισῶν (Δερβισιρί) καλουμένη αὐτόγραφα ἀσιατικὰ ἐπιφανῶν τινῶν ἀνδρῶν, λίαν περιέργα καὶ πρωτοφανῆ ἐν τῇ ἱστορίᾳ τῆς ἀσιατικῆς παλαιογραφίας. Τὰ ἀσιατικὰ ταῦτα αὐτόγραφα μελετήσας καλῶς ὑπὸ παλαιογραφικὴν ἐποψὴν καὶ ἐρμηνεύσας ἐκ τῆς ἀραβικῆς ἔρχομαι βραχέα τινὰ περὶ αὐτῶν εἰπεῖν.

α') Ἐπὶ τινος παπύρου ἐν εἰδει διφθέρας γέγραπται προκήρυξις τις ἐν ἀραβικῇ γλώσσῃ, διὰ γραφῆς κουφικῆς ἢ ἐπίσημος αὕτη προκήρυξις ἐστὶ τοῦ προφήτου Μωάμεθ ἀποτεινομένη πρὸς τοὺς ἀγρίους λαοὺς τῆς Συρίας, δι' ἧς προσκαλοῦνται ἵνα ἐγκαταλείψωσι τὴν εἰδωλολατρείαν καὶ ἀσπασθῶσι τὴν ἱεράν θρησκείαν τοῦ Ἰσλαμισμοῦ.

Τὸ παλαιογραφικὸν τοῦτο χειρόγραφον ὃν αὐτόγραφον τοῦ προφήτου τῶν Μουσουλμάνων Μωάμεθ, θεωρεῖται παρ' αὐτῶν ἱερὸν καὶ μέγα θρησκευτικὸν κειμήλιον τοῦ Ἰσλαμισμοῦ, ἀπολαῦον πολλῆς ὑπολήψεως καὶ σεβασμοῦ παρὰ πᾶσι τοῖς πιστοῖς τοῦ Ἰσλάμ. Φυλάττεται δὲ ἐντὸς ἀργυρᾶς θήκης ἢ διφθέρας αὕτη περιτετυλιγμένη διὰ δαμασκηνοῦ μεταξίνου ὑφάσματος, ἐκτίθεται εἰς προσκύνησιν τῶν πιστῶν καθ' ὠρισμένας ἡμέρας τοῦ Ραμαζανίου. Μεταφραζομένη δ' ἐκ τῆς ἀραβικῆς ἔχει οὕτως :

« Ἐν ὀνόματι τοῦ Θεοῦ τοῦ ἐλεήμονος καὶ οἰκτιρμονος ».

« Ἐγὼ ὁ Μωάμεθ ἀπόστολος τοῦ Θεοῦ καὶ προφήτης αὐτοῦ διὰ τῆς παρουσίας μου ἔρχομαι ἵνα κηρύξω ὑμῖν τὴν νέαν θρησκείαν μου.

Ἐγκαταλείψατε τὴν εἰδωλολατρείαν. Ὁ Ἰσλαμισμὸς ἐστὶν ἡ ἀγνοτέρα καὶ ἰσχυροτέρα θρησκεία. Εἰς αὐτὴν λοιπὸν, ὧ ἀγριοι λαοὶ Συρίας, προσέλθετε, αὐτὴν ἀσπασθῆτε ἵνα εἰσέλθητε εἰς τὸν Παράδεισον.

Ταῦτα δὲ γέγραφα ὑμῖν πρὸς σωτηρίαν σας ».

(ὕμ.) ΜΩΑΜΕΘ δούλος

Ἀπόστολος τοῦ Θεοῦ καὶ προφήτης αὐτοῦ

β') Ἐπὶ ἐτέρου κυλίνδρου παπύρου ὑπάρχει ἐτέρα συλλογὴ ἐπιταγῶν τῶν Ὀμμιᾶδων *Ἐβαμίρι Οὐμμίγε* καλουμένη. Ἡ ῥάβδος περὶ ἣν ὁ πάπυρος οὗτος τετυλίσκειται δὲν ἔχει τούτου, ἀλλὰ περιελαμβάνεται ὑπ' αὐτοῦ. Συνήθως ὅμως ὑπάρχουσι προσηλωμένοι καὶ ἐξέχοντες τοῦ παπύρου κατ' ἀμφοτέρω τὰ ἄκρα τῆς ῥάβδου κεχρωματισμένοι ἢ κεκοσμημένοι ὀμφαλοὶ ἢ κέρα. Τὰ ἄκρα τοῦ ἐλίγματος ἐκόπτοντο ἐπιμελῶς, ἐστιλπνοῦντο διὰ κισσήρεως καὶ ἐχρωματίζοντο μελαίνῃ βαφῇ. Εἰς προφύλαξιν τοῦ παπύρου ἀπὸ τῆς φθορᾶς ἔθεσαν πολλάκις αὐτὸν ἐν διφθερίνῃ θήκῃ βεβαμμένη διὰ πορφυρᾶς ἢ μελαίνης βαφῆς. Ἡ ἐπιγραφὴ τοῦ βιβλίου (titulus index) ἐγράφετο ἐπὶ μικροῦ τεμαχίου ἢ περιγραμνῆς ἐρυθροφαίῳ βαφῇ κεχρωματισμένης.

Ἡ συλλογὴ οὕτη περιέχουσα πολλὰς διοικητικὰς καὶ νομικὰς διατάξεις δύναται νὰ θεωρηθῇ ὁ Ἀστυκὸς Κώδικς τοῦ τότε ἀραβικοῦ δικαίου. Ἡ μνησθεῖσα συλλογὴ οὕσα γεγραμμένη διὰ κουφικῆς γραφῆς ἐν τῇ ἀραβικῇ γλώσσῃ ὑπὸ τῶν αὐτῶν χειρῶν τῶν ἐπιφανῶν ἀνδρῶν ἥτοι τῶν ἡγεμόνων Ὀμμιᾶδων χρήζει σπουδαίας καὶ ἐμ-

βριθοῦς μελέτης. Ὁ Κώδικς οὗτος ὑπὸ παλαιογραφικὴν καὶ γραμματολογικὴν ἐποψὴν τυγχάνει πολὺτιμον ἱστορικὸν κειμήλιον τοῦ Ἰσλαμισμοῦ καὶ ἀκένωτος θησαυρὸς τῆς ἱστορίας τῶν Ὀμμιᾶδων μὴ εὐρισκόμενος ἐν οὐδεμιᾷ βιβλιοθήκῃ.

Τὰ ὀλίγα ταῦτα ὑπὸ παλαιογραφικὴν καὶ ἱστορικὴν ἐποψὴν περὶ τῶν Ἀσιατικῶν τούτων Αὐτογράφων ἀναγράφοντες καὶ δημοσιεύοντες προτρέπομεν πάντας τοὺς ἀσιανολόγους ὅπως ἐπισκεφθῶσι τὰ ἀγνωστα μέχρι τοῦδε Ἀσιατικὰ Αὐτόγραφα καὶ μελετήσωσιν αὐτὰ ἐπισταμένως ἀπορρέοντα ἐκ τῶν χειρῶν τούτων ἐπιφανῶν ἀνδρῶν ἀξίων ἵνα ἀποδοθῶσι εἰς τὴν ἀθανασίαν καὶ ἰδίως ἐν τοῖς δελτίοις τῆς παγκοσμίου ἱστορίας.

Χρ. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Η ΕΥΤΥΧΙΑ

Τί καλεῖτε σεῖς εὐτυχίαν; — Ποῦ τὴν εὐρίσκετε;

Ἦτο συμβολαιογράφος καὶ ἐθεωρεῖτο εἰς τὴν πατρίδα του ὡς ἄνθρωπος τιμιώτατος. Δυστυχῶς ἐχίρειυσεν. Ὄταν χάσῃ τις τὴν καλὴν του σύζυγον, τὴν ὁποίαν ἀγαπᾷ εἶνε δὲ καὶ ἄτεκνος, τί θέλετε νὰ κάμῃ; Ὁ δυστυχὴς ἤρχισε νὰ πίνῃ. Καὶ ἔπινε τόσον πολὺ ὥστε τὰ πάντα ἔπιε: καὶ γραφεῖον καὶ πελάτας καὶ χαρτόσημον.

Σήμερον, ὅταν τυχὼν τὸν ἀπαντᾷ μετὰ τὴν παλαιὰν του μαύρην βεδενκόταν εἰς τὴν ὁποίαν ὁ χρόνος προσέδωκε τὸ χρῶμα τῆς σκωρίας, φέροντα, ὡς ἐκ παραδόσεως περὶ τὸν λαίμῳ ῥάκος τὸ ὁποῖον ἦτό ποτε λευκόν, ὁ δυστυχὴς εἶνε μεθυμένος, μεθυμένος πάντοτε. Παρεδόθη ψυχῇ τε καὶ σώματι, ὡς εἰς παρηγορίαν, εἰς τὸ εὐεργετικὸν τοῦτο πάθος, τὸ περιέχον αὐτῷ τὴν λήθην. Διέρχεται παραπαίων πρὸ τοῦ μικροῦ καφενείου τοῦ μέρους ἐκεῖνου, ἀποστρέφων ἀπαθῆστατα τὸ ὄμμα ἀπὸ τοὺς παλαιούς θαμῶνας οἵτινες τὸν παρακολουθοῦσι διὰ τῶν ὀφθαλμῶν, ὅπως ὑπάγῃ πρὸς ἀναζήτησιν ποτηρίου οἴνου εἰς τὰ ὑποπτα καπηλεῖα τῆς ἀντίπεραν ὁχθῆς — μεθ' ὁποίας δὲ μακαριότητος, μεθ' ὁποίας ἐκστάσεως κενῶναι βραδέως τὸν πῖθον τοῦτον τῶν Δαναίδων.

Εἶνε εὐτυχής...

Ἴδου αὐτὸς ἡμέραν τινὰ θερινήν, ἡμέραν πανηγύρεως ὑπτιος ἐπὶ τῆς παχείας βορβόρου. Χωρικός τις ἐκ τῶν πολλῶν πελατῶν του, καταληφθεὶς ὑπὸ λειψάνου τινὸς σεβασμοῦ, προσπαθεῖ νὰ τὸν ἀνεγείρῃ: « — Ἀ κύριε Μπενουά! σεῖς παλαιὸς συμβολαιογράφος! Ἀνθρώπος ὅπως πρέπει! Καὶ τέτοια μέρα μάλιστα! Θὰ σὰς δῇ ὁλος ὁ κόσμος! »

Ἀλλ' ὁ κύριος Μπενουά, τῷ ἀπαντᾷ καμμύων τὸν ἕνα ὀφθαλμόν:

« — Ἀ! κατεργάρε, πῶς θὰ ἤθελες καὶ σὺ νὰ ἤσουν ἐς τὴν θέσιν μου!... »

NADAR